

Εις έδαφος φέρειν - ΘΟΚ

>Εννιά ασεβείς πολιτικές ερωτήσεις προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας

**ΙΧ. Ο ΘΟΚ ΑΠΕΘΑΝΕΝ
ΖΗΤΩ Ο ΝΕΟΣ ΘΟΚ**

ΕΝΑΤΗ ΕΡΩΤΗΣΗ:

Έχετε επιβιβαστεί εξοχότατε Πρόεδρε της Κυπριακής Δημοκρατίας σε ελλειμενισμένο κουραμπιέ έτοιμο για απόπλου; Την πατήσατε! Δεν είναι καράβι!

“Διέβαινε ποταμόν κάμηλος οξύ ρέοντα. Αφοδεύσασα δέ και την κόπρον ευθύς έμπροσθεν αυής ιδούσα διά το οξύ του ρεύματος είπεν· Τί τούτο; τα όπισθέν μου έμπροσθέν μου νυν ορώ διερχόμενα [Ότι] εν πόλει έν η έσχατοι και άφρονες κρατούνσιν αντί των πρώτων και φρονίμων αρμόζει ο μύθος”.

**Κάμηλος αφοδεύσασα εν ποταμώ -
Αισώπου Μύθοι**

Οι κοινωνίες δεν γκρεμίζονται απ' τη μια μέρα στην άλλην. Ούτε και τα θέατρα.

Ο Ημέτερος Θεατρικός Αττίλας, δημιούργημα ενός κομματικού βαθέος κράτους αλά τούρκα, ένα τσόγλανι στην υπηρεσία των κομματικών σουλτάνων, γιουσουφάκι και γενίτσαρος ταυτόχρονα που νιώθει μίσος απέναντι σε όσους δεν ακολούθησαν το παράδειγμά του στην εξωμοσία και στις κωλοτούμπες, διάγει κι ανδρώνεται, πώς αλλιώς, με οθωμανικές συνήθειες, δημιουργεί νέα κομματικά γιουσουφάκια και νέους κομματικούς τσανακογλείφτες, πουλάει κομματικό τσαμπουκά και το χειρότερο, για να αποχαυνώνει το ήδη αποχαυνωμένο κοινό, έχει μετατρέψει το μισό λεξικό της ελληνικής γλώσσας σε θεατρική τσαμπουκαλίδικη διάλεκτο. Πίσω από έννοιες και λέξεις όπως διοικητικό συμβούλιο, πρόεδρος θεάτρου, διευθυντής θεάτρου, θεατρική ανάπτυξη, σκηνοθεσία και σκηνοθετική ευθύνη, θεατρική κριτική, επαγγελματικό ήθος, αισθητικοί κανόνες και κριτήρια, θεατρική πρακτική κ.λπ., θα βρει κανείς οτιδήποτε άλλο εκτός απ' αυτά που σημαίνουν οι λέξεις στα ελληνικά. Τι πιστεύουν για παράδειγμα οι πολίτες πως κρύβεται πίσω από το αρκτικόλεξο ΘΟΚ; Θεατρικός (που ασχολείται με την τέχνη του θεάτρου), Οργανισμός (συγκροτημένη υπηρεσία που παράγει έργο), Κύπρου (της Κύπρου, για την πολιτιστική αναγέννηση των Ελλήνων της Κύπρου); Στην πράξη σημαίνει και συμβαίνει ό,τι και με το πολιτικό λεξικόν των (νεο)κυπρίων. Όπου “κυπριακή λύση”, “επένεωση” και “την πατρίδα ουκ ελάττω παραδώσω”, σημαίνουν οτιδήποτε άλλο εκτός από “λύση δικαιοσύνης υπέρ της Κύπρου”, “έλευθερία της Κύπρου” και “δεν θα παραδώσω την πατρίδα (Κύπρο) πιο μικρή”!

Είχα προειδοποιήσει, όσο πιο πειστικά και δυνατά μπορούσα, για τον στραγγαλιστικό εναγκαλισμό του θεάτρου απ' το άθλιο κομματικό κατεστημένο. Έβγαλα(!) τα χέρια μου πετώντας

αυγά στον κομματικό τοίχο. Τον μόνο τοίχο που γνωρίζουν να “τσιμεντώνουν” καθημερινά, διά της εξαγοράς συνειδήσεων μέσω του ρουσφετιού και της αναξιοκρατίας, οι μάγκες του φαύλου πολιτικού μας συστήματος. Αδιαφορώντας αν μ' αυτόν τον τρόπο εκμαυλίζουν και διαφθείρουν ολόκληρη την κοινωνία, η οποία δεν μπορεί να αντισταθεί πλέον σε τίποτα. Και μετά βγαίνουν οι ίδιοι οι διάφθορες στις τηλεοράσεις και ψάχνουν, ως αμόλυντες παρθένες, να βρουν τι και τις πταίει, άραγε, για την επιθετική αλαζονεία και την επιθετική απληστία των πολιτών, οι οποίοι αντί να θυσιάζονται, έστω κάποιον απ' αυτούς, υπέρ βωμών και έστιών, πουλάνε τα πάντα, σχεδόν όλοι, ακόμη και την πατρίδα, υπέρ του ιδιωτικού τους συμφέροντος!

Η όζουσα πραγματικότητα στον ΘΟΚ, θα μπορούσε ν' αλλάξει αύριο κιόλας, αν οι δικαιωματικά πρώτοι ηθοποιοί αποφάσιζαν ν' ανοίξουν το στόμα τους και ν' απαιτήσουν, καθαρή και εκάς οι βέβηλοι, τώρα! Φευ! Είναι τόσο βαθιά η διαπλοκή του θιάσου με το κομματικό παρακράτος, που δεν τολμά κανείς να εκθέσει την περσόνα του στο φως. Απ' την άλλη, οι μετριοτήτες δεν θα σκοτώσουν μόνοι τους την όρνιθα της αναξιοκρατίας που τους ταΐζει!

Οι μεγάλοι χαμένοι της χαμένης πολιτιστικής υπόθεσης, παραμένουν οι νέοι, οι οποίοι στην πιο πολύτιμη περίοδο της ζωής τους, παραδίδονται ως «σκεύη ηδονής» στη βαρβατιά των ψευδοσκηνοθετών. Δεν γνωρίζω αν στην Κύπρο των παγκόσμιων φαινομένων ισχύουν, έστω σε κάποιους τομείς παραγωγής, τα (Non-Animal Tests”, επί των ηθοποιών όμως (και επί των θεατών στη συνέχεια), σίγουρα επιτρέπονται! Ας πάρουν τις πέτρες και τις μολότωφ όσο είναι ακόμη νέοι και βράζει μέσα τους το αίμα κι ας επιτεθούν, όλοι μαζί, στον κομματικό τοίχο, μη περιμένοντας το παραμικρό από τους ήδη “φτασμένους” συναδέλφους τους, οι οποίοι, με αντάλλαγμα την κολακεία και τις τσιγαρίδες του συστήματος, τρέχουν ως Εστραγκόν πίσω απ' την τροχιά των κοκκάλων του Πότζο, ευτελίζοντας οι αφελείς, μοιραίοι και δουλόφρονες, πάνω απ' όλα το δικό τους ταλέντο και τη δική τους προσωπική πορεία στο θέατρο.

Μην αφήνεται τον Τοίχο να ψηλώνει ανάμεσα σε σάς και στα όνειρά σας, νέοι συνταξιδιώτες. Ο δικός τους ΘΟΚ απέθανε! Ζήτω ο Νέος δικός σας ΘΟΚ! Όχι όμως ως κληρονομικός άρχοντας, αλλά ως ζωντανός οργανισμός που θα μετριέται και θα ζυγίζεται σύμφωνα με τα παγκόσμια αισθητικά μέτρα και σταθμά και δεν θα βγαίνει καχεκτικός νάνος κι ανάξιος λειοβαρής μισκίνης, αλλά άξιος και πανάξιος αριστοκράτης του θεάτρου. Μόνο, μην τον διαφθείρετε κι εσείς πριν ενηλικιωθεί!

Για να ξαναγεννηθεί αύριο η ελπίδα, πρέπει σήμερα να γίνουν τα ακόλουθα:



Ο ΘΟΚ κηρύττει γενική πτώχευση και κλείνει. Ανοίγει αυλαία ξανά στα εγκαίνια του κρατικού θεάτρου με νέα μυαλά, νέα ηγεσία και νέο θεσμικό λειτουργικό πλαίσιο, στο οποίο θα συμπεριλαμβάνονται οπωσδήποτε οι ακόλουθες δύο πρόνοιες: α) όλες οι εξουσίες καλλιτεχνικών σκηνοθετών, ανήκουν αποκλειστικά στον διευθυντή του θεάτρου και β) οι προσλήψεις των ηθοποιών, γίνονται με τετράμηνες συμβάσεις και οπωσδήποτε μετά από τις διανομές των σκηνοθετών για την κάθε παράσταση.

Όλες οι επιχορηγήσεις προς τις αδηφάγες και κατ' ευφημισμόν μη κερδοσκοπικές εταιρείες, Σατιρικό, Ένα, Εθάλ, Σκάλα, κόβονται οριστικά. Μια ολιγομελής Επίτροπη, η οποία θα διορίζεται, όπως και ο διευθυντής του ΘΟΚ, απ' τον Υπουργό Παιδείας και Πολιτισμού, μπορεί να εγκρίνει, εφαρμόζοντας υψηλά κριτήρια, γενναιόδωρες επιχορηγήσεις προς νέα υποσχόμενα θεατρικά σχήματα. Εάν δεν υπάρχουν τέτοια, δεν δίνει τίποτα και σε κανένα!

Η σκανδαλώδης κοροϊδία της ψευδοθεατρικής ψευδοανάπτυξης τελείωσε. Πού την έμαθαν τη σκηνοθεσία ο πατήρ Στ. Καυκαρίδης, η σύζυγος και η θυγάτηρ του; Ο πρώτος, αν δεν κάνω λάθος, δεν τέλειωσε ούτε γυμνάσιο! Κατά τεκμήριο, ένας άνθρωπος αυτού του μορφωτικού επιπέδου, αδυνατεί να κατανοήσει σύνθετες αισθητικές έννοιες, ακόμη και για να εισαχθεί σε Σχολή Σκηνοθεσίας. Βάσει ποίας λογικής λοιπόν, αντί να συλληφθεί με όλους τους υπόλοιπους ψευδοσκηνοθέτες για ψευδή δήλωση και αντιποίηση επαγγέλματος (ποινικά αδικήματα και τα δύο), βρίσκει στην άλλη άκρη ξεσολισμένος να εξασκεί παράνομα το επάγγελμα του σκηνοθέτη και να διευθύνει και θεάτρο από πάνω;! Με δικά του λεφτά, μπορεί ν'

ανοίξει ό,τι μαγαζί θέλει. Με κρατικά λεφτά όχι! Ξεχείλωσε πια το πράγμα, ντροπή!

Και μία προειδοποίηση προς τον Υπουργό Οικονομικών, για να μην μπορεί να επικαλεσθεί αύριο, ακόμη και αυτός, άγνοια.

Η Δραματική Σχολή, πάει κι έρχεται στον ΘΟΚ, προς βόλεμα ημετέρων, απ' τις αρχές του 1990. Το 1995 τους χάλασα τα σχέδια την τελευταία στιγμή, αποδεικνύοντάς τους πως οι απόφοιτοί της, θα στοίχιζαν περισσότερο απ' ότι οι δοκιμαστές αεροπλάνων και οι φοιτητές πυρηνικής φυσικής. Αντ' αυτής, πρότεινα κι έγινε δεκτό, να παραχωρεί ο ΘΟΚ κάθε χρόνο δύο πλήρεις υποτροφίες σε δραματικές σχολές της Ελλάδας. Τουλάχιστον, οι υπότροφοι, θα μάθαιναν, αν μη τι άλλο, σωστά ελληνικά.

Δυστυχώς, όσον αφορά στη δημιουργία του Θεάτρου Σκάλα, που φόρτωσαν, δίπλα στις ήδη υπάρχουσες σκανδαλώδεις μαύρες αισθητικές και οικονομικές τρύπες των ημερασιτεχνικών θεάτρων, στις πλάτες των φορολογουμένων, δεν κατάφερα τίποτα. Ου με πείσεις, καν με πείσεις! Τους έπεισε, τους εν κομματική διατεταγμένη υπηρεσία κατοχικούς συμβούλους, τάχα μου, ο Παρτζίλης πως θα μπορούσε να δημιουργήσει μικρή όπερα! Σε μένα απαγόρευαν ακόμη και να κοινοποιήσω το σημείωμά μου, ως διευθυντής του ΘΟΚ, προς τους Υπουργούς Οικονομικών και Παιδείας για μελέτη και με το οποίο πρόβλεπα πως «το Θέατρο Σκάλα αποτελεί απ' τη γέννησή του, ένα θνησιγενές καλλιτεχνικό και οικονομικό εξάμβλωμα».

Αυτά συμβαίνουν στην καθ' ημάς ευρωπαϊκή Μέση Ανατολή, όπου, αντί των πρώτων και των φρονίμων, την πόλη κρατούν, αδιάλειπτα, απ' το 1960 μέχρι σήμερα, οι έσχατοι και οι άφρονες. Οπότε και οι επιπλέοντες φελλοί των πολιτικών, κοινωνικών και πολιτιστικών υδάτων, μαζί με την κόπρον της Αισώπειας εν ποταμώ αφοδεύσασα καμήλου, τρέχουν μπροστά απ' τους πολίτες, ενώ αυτοί (οι πολίτες) το παίζουν στρουθοκάμηλοι και καμώνονται ότι δεν βλέπουν, δεν ακούουν, δεν ξέρουν και δεν απαντούν! Οι κακομάζαλοι που δεν φτάν' ποτέ σε τίποτα!

Δυστυχώς, μπροστά από τον κυπριακό ελληνισμό τρέχουν και οι πενήντα χιλιάδες έποικοι και η εκ περιτροπής προεδρία! Και η Τουρκία, ένα βήμα ακόμη πιο μπροστά! “Αχ τι ανάλαφρα πετάμε, τι τρελά και δεν ξέρουμε πού πάμε, τραλαλά”! Ξέρουμε! Ο παγωμένος Αχέρων της νέας τάξης, τον οποίο έχουμε καβαλικέψει με αριστοτεχνικό τρόπο, εκβάλλει στον ζόφο της Αχερουσίας. Εκεί και θα φουντάσουμε τα υπολείμματα του ανέστιου κυπριακού ελληνισμού (ταίς πρεσβείες της κυπροκτόνου Αυτοκρατορίας Σώτερ, σώσον ημάς!), σε μία τελευταία ιστορική παράσταση όπερας μπουφο και πολιτικών και αισθητικών ππούφφων!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΙΟΠΑΧΑΣ